

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku przysposobienia dziecka przez męża matki lub żonę ojca.

Art. 82. 1. Dziecko nieznanymi rodzicami, którego akt urodzenia został sporządzony przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, lub przedstawiciel ustawowy tego dziecka może złożyć wniosek do władzy opiekuńczej o ustalenie danych wymienionych w art. 41 ust. 2.

2. Orzeczenie władzy opiekuńczej stanowi podstawę do wpisu wzmianki dodatkowej na marginesie aktu urodzenia.

Art. 83. Wnioski o odtworzenie i ustalenie treści aktu stanu cywilnego, które wpłynęły do sądów przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu, podlegają rozpoznaniu przez sądy w trybie dotychczasowym.

Art. 84. 1. Wypisy (odpisy zupełne, odpisy skrócone i wyciągi) z ksiąg prowadzonych przed dniem 1 stycznia 1946 r., wydane przez osoby, które prowadziły wyznaczeniową rejestrację stanu cywilnego, nie mają mocy dokumentu publicznego.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypisów, które przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu zostały złożone w sądach, urzędach, instytucjach państwowych lub społecznych bądź zalegalizowane przez organ nadzoru lub przez polskie urzędy konsularne (dyplomatyczne).

3. Treść wypisów, o których mowa w ust. 1, może być na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu wpisana do ksiąg stanu cywilnego w razie całkowitej lub częściowej utraty księgi, jak również wówczas, gdy księga, z której wypis był sporządzony, nie znajduje się w posiadaniu urzędu stanu cywilnego. Wpisanie następuje do ksiąg urzędu właściwego ze względu na miejsce sporządzenia aktu.

4. Odpisy zupełne z ksiąg sprzed 1890 r. wydane po wejściu w życie niniejszego dekretu przez osoby nie będące kierownikami urzędów stanu cywilnego mogą stanowić podstawę do wpisania ich treści do ksiąg stanu cywilnego urzędu właściwego ze względu na miejsce sporządzenia odpisu.

Art. 85. 1. Zachowują moc akta stanu cywilnego, sporządzone w okresie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 1 stycznia 1946 r. w trybie świeckiej rejestracji stanu

cywilnego na obszarach, które w dniu 1 września 1939 r. wchodziły w skład Państwa Polskiego, a na których w myśl prawa polskiego obowiązywały przepisy o wyznaczeniowej rejestracji stanu cywilnego.

2. Jeżeli to samo zdarzenie zostało stwierdzone aktem stanu cywilnego, sporządzonym na podstawie przepisów o wyznaczeniowej rejestracji stanu cywilnego, i aktem, o którym mowa w ust. 1, jeden z tych aktów podlega unieważnieniu w trybie art. 27 ust. 1.

3. Zachowują moc dowodową księgi przeznaczone do rejestracji urodzeń, małżeństw i zgonów, prowadzone do dnia 1 stycznia 1946 r. przez Polski Narodowy Kościół Katolicki oraz przez Polski Kościół Starokatolicki.

Art. 86. 1. Tracą moc:

- 1) dekret z dnia 25 września 1945 r. — Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 1945 r. Nr 48, poz. 272, z 1948 r. Nr 24, poz. 161 i Nr 36, poz. 252, z 1950 r. Nr 34, poz. 309, Nr 49, poz. 453 i Nr 51, poz. 468 i z 1951 r. Nr 22, poz. 172);
- 2) dekret z dnia 25 września 1945 r. — Przepisy wprowadzające prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 1945 r. Nr 48, poz. 273 i z 1948 r. Nr 36, poz. 252);
- 3) dekret z dnia 22 października 1947 r. o ustalaniu treści sporządzonych za granicą aktów stanu cywilnego (metryk) obywateli polskich (Dz. U. z 1947 r. Nr 65, poz. 392 i z 1953 r. Nr 9, poz. 28);
- 4) art. 5 i 13 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o zmianie i ustalaniu imion i nazwisk (Dz. U. Nr 56, poz. 310).

2. Do czasu wydania przepisów wymienionych w art. 20 zachowują moc §§ 31 — 33, 36 i 37 rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1945 r. w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo (Dz. U. Nr 54, poz. 304).

Art. 87. Dekret wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

152

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1955 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 26 października 1954 r. w sprawie uposażenia lekarzy i lekarzy dentyistów.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327 i z 1951 r. Nr 1, poz. 2) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r. w sprawie uposażenia lekarzy i lekarzy dentyistów (Dz. U. Nr 48, poz. 229) § 16 otrzymuje brzmienie:

„§ 16. 1. Do czasu wydania odrębnych przepisów o uposażeniu fachowych pracowników służby zdrowia zatrudnionych w organach administracji — przepisy §§ 1, 2, 8 — 12 ze zmianami określonymi w ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio do:

- 1) lekarzy i lekarzy dentyistów zatrudnionych w wydziałach (oddziałach) zdrowia prezydiów rad narodowych,

- 2) lekarzy i lekarzy dentyistów zatrudnionych w wydziałach zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych,

- 3) lekarzy zatrudnionych w przedsiębiorstwach uzdrowiskowych.

2. Dodatek za specjalizację przysługuje lekarzom wymienionym w ust. 1 niezależnie od charakteru wykonywanych obowiązków.

3. O przyznaniu stawki VI L pracownikom wymienionym w ust. 1 pkt 1 decyduje prezydium rady narodowej za zgodą Ministra Zdrowia, wymienionym w ust. 1 pkt 2 — dyrektor okręgu kolei państwowych za zgodą Ministra Kolei, a wymienionym w pkt 3 — dyrektor Centralnego Zarządu Uzdrowisk za zgodą Ministra Zdrowia.

4. Prezes Rady Ministrów ustalił dla wydziałów (oddziałów) zdrowia prezydiów rad narodowych i przedsiębiorstw uzdrowiskowych na wniosek Ministra Zdro-

wia uzgodniony z Prezesem Państwowej Komisji Etatów oraz dla wydziałów zdrowia dyrekcji okręgowych kolei państwowych na wniosek Ministra Kolei uzgodniony z Prezesem Państwowej Komisji Etatów oraz Ministrem Zdrowia:

- 1) stanowiska, które mogą być obsadzone przez lekarzy (lekarzy dentyków),

2) stanowiska, z którymi są związane dodatki funkcyjne, oraz wysokość tych dodatków i zasady ich wypłacania”.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom: Zdrowia, Kolei oraz Finansów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

153

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1955 r.

w sprawie uposażenia niektórych pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

Uposażenie zasadnicze.

§ 1. 1. Ustanawia się dla starszych felczerów, felczerów, pielęgniarek, młodszych pielęgniarek, pielęgniarek przyuczonych, położnych (z wyłączeniem położnych, będących pracownikami o nienormowanym czasie pracy w myśl § 17), dietetyczek, przyuczonych dietetyczek, laborantów medycznych, przyuczonych laborantów medycznych, masażystów i przyuczonych masażystów, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia — miesięczne uposażenie zasadnicze według następujących stawek:

Stawka	Kwota miesięcznego uposażenia zasadniczego zł
I P	520
II P	520 — 590
III P	600 — 670
IV P	670 — 770
V P	770 — 880
VI P	880 — 1000

2. Pielęgniarki przyuczone, przyuczeni laboranci medyczni, dietetyczki przyuczone i przyuczeni masażysty otrzymują uposażenie w wysokości określonej dla stawki I P.

3. Młodsze pielęgniarki otrzymują w ciągu pierwszych trzech lat po uzyskaniu uprawnień do wykonywania zawodu uposażenie w wysokości określonej dla stawki I P, a po trzech latach — w wysokości określonej dla stawki II P.

4. Masażyści otrzymują w ciągu pierwszych trzech lat pracy po uzyskaniu uprawnień do wykonywania zawodu uposażenie w wysokości określonej dla stawki II P, a po trzech latach — w wysokości określonej dla stawki III P.

5. Pielęgniarki, położne i laboranci medyczni otrzymują w ciągu pierwszych trzech lat pracy po uzyskaniu uprawnień do wykonywania zawodu uposażenie w wysokości określonej dla stawki III P, po trzech latach — w wysokości określonej dla stawki IV P, po ośmiu latach — w wysokości określonej dla stawki V P i po trzynastu latach — w wysokości określonej dla stawki VI P.

6. Starsi felczerzy, felczerzy i dietetyczki, a także pracownicy wymienieni w ust. 5, posiadający uprawnienia zawodowe nabyte w wyniku ukończenia szkoły, do której warunkiem przyjęcia jest posiadanie świadectwa dojrzałości lub wykształcenia równorzędnego, otrzymują w ciągu pierwszych pięciu lat pracy po uzyskaniu uprawnień do wykonywania zawodu uposażenie w wysokości określonej dla stawki IV P, po pięciu latach — w wysokości określonej dla stawki V P i po dziesięciu latach — w wysokości określonej dla stawki VI P.

§ 2. 1. Przejście do wyższej stawki uposażenia zasadniczego następuje z dniem 1 stycznia lub 1 lipca po nabyciu uprawnień do tej stawki w myśl § 1.

2. Minister Zdrowia określi szczegółowe zasady obliczania okresu pracy, stanowiącego podstawę przejścia do wyższej stawki uposażenia.

§ 3. 1. Uposażenie określone w § 1 ust. 1 otrzymują:

- 1) przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo:
 - a) starsi felczerzy, felczerzy, pielęgniarki, młodsze pielęgniarki, pielęgniarki przyuczone i położne zatrudnione bezpośrednio przy pielęgnacji chorych leczonych radem lub innymi ciałami promieniotwórczymi,
 - b) starsi felczerzy, felczerzy, pielęgniarki, laboranci medyczni i przyuczeni laboranci medyczni, zatrudnieni w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych,

2) przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo — pozostali pracownicy.

2. Minister Zdrowia określi szczegółowe warunki zatrudnienia, przy których ma zastosowanie przepis ust. 1 pkt 1.

3. W przypadku zatrudnienia w wymiarze godzin mniejszym niż określony w ust. 1 lub w większym, a nie przekraczającym 46 godzin tygodniowo, wypłaca się uposażenie za godzinę, stanowiące następującą część uposażenia określonego w § 1 ust. 1:

- 1) 1/125 — dla pracowników, którzy pobierają uposażenie określone w § 1 ust. 1 przy zatrudnieniu w wymiarze 30 godzin tygodniowo,